

Op Schiphol voelt Fleur zich plotseling alleen. Nog nooit eerder ging ze zonder iemand op vakantie. Het vliegtuig naar Sardinië is vol. Steeds weer als er mensen bij de gate arriveren, denkt ze: zouden die ook mijn reis maken? Misschien wel leuk. En die? Ik hoop het niet. Uit de papieren die ze van de reisorganisatie ontving, weet ze dat de groep uit twintig man zal bestaan.

De vlucht naar Olbia verloopt voorspoedig. Hier worden ze opgewacht door een tourleader die ze naar de bus brengt. Ze ziet al gauw dat er vijf oudere paren meegaan. Allemaal al gepensioneerd. De andere helft is jong. Drie mannen en zeven vrouwen. Wie reizen er behalve zichzelf nog meer alleen? Ze worden naar het centrum van de stad gebracht. Volgens hun leider is de stad niet echt bijzonder, maar het mooiste is de basiliek, de San Simeone, die zeer de moeite waard is. Op een terras is er gelegenheid een cappuccino te drinken. Zo komt Fleur in aanraking met andere mensen uit de groep. Iedereen is even vriendelijk. Leuk. Maar dan krijgen ze drie uur vrije tijd. Je kan lekker door de smalle straatjes struinen en ergens wat gaan eten. Fleur ziet dat er al enkele stellen op een terras zijn neergestreken. Maar zij is alleen.

Moet ze nu ergens in haar eentje wat gaan eten? Dan ziet ze dat de drie jonge mannen uit de groep bij elkaar aan een tafeltje zitten. Ze knikt wat verlegen naar ze.

'Kom je bij ons zitten?' roept er een.

Fleur realiseert zich dat ze het tegen haar hebben. Wat leuk. Ze wil graag gebruik maken van het aanbod. De mannen heten Paul, Jan en Tymo. Ze reizen alle drie alleen. Net als zij. Ze bestellen wat te eten en er is heel wat te bepraten. Fleur voelt zich al beter. De mannen zijn heel vriendelijk en er wordt veel gelachen. Het bestellen van eten gaat wat moeizaam, want de hele kaart is in het Italiaans. Nergens een woordje Engels. Maar met handen en voeten, en een beetje met een gokje, krijgen ze toch wat lekkers voorgeschoteld.

Dan gaat de reis verder richting Tempio Pausania waar hun hotel staat. Hier zullen ze vier nachten slapen. Maar eerst rijden ze nog een stukje om, om de oudste olijfbom van de wereld, zo'n 3.500 jaar, te bewonderen. De takken zijn al zwaar van de kleine olijfjes die nog tot wasdom moeten komen.

In het hotel krijgt iedereen de sleutel van zijn of haar kamer. Om zes uur zal er een welkomstborrel zijn en daarna diner. Dan vroeg naar bed, want het was een mooie, maar vermoeiende dag.

Op haar kamer appt ze haar ouders, Kirsten en haar werkgeefster, die aardige gynaecoloog, dat ze na een vermoeiende reis veilig is aangekomen. Moet ze Tjeerd ook appen? Waarom zou ze? Dat ze nog steeds aan hem denkt is vervelend. Maar misschien is het wel

aardig na jaren samen wonen. Ben je gek? Zo'n onbetrouwbare man hoeft niets meer van haar te horen. Uiteindelijk appt ze toch: Goed op plaats van bestemming aangekomen. Je huis is deze week van jou. Daarna kom ik mijn spullen ophalen. Fleur.